

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/70/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512010114
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Tencer
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2012:2512010114.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Tencera a sudcov JUDr. Daniely Šramelovej a JUDr. Tatiány Biednikovej, v trestnej veci proti obžalovanému M. T. a spol., pre zločin zabitia podľa § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného M. T. a obžalovaného H. U. proti rozsudku Okresného súdu v Piešťanoch zo dňa 14.05.2012 sp. zn. 2T/19/2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.09.2012 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm.b/, písm.c/, odsek 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o vine právnej kvalifikácii v bode 2/ týkajúcej sa zločinu zabitia podľa § 147 ods.1, ods.2 písm. a/ Trestného zákona a vo výroku o treste.

Podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec sa vracia súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu v Piešťanoch boli obžalovaný M. T. a obžalovaný H. U. uznaní za vinných v bode 1/ napadnutého rozsudku z prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, písm.d/ Trestného zákona, zo zločinu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona a v bode 2/ zo zločinu zabitia vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona a z prečinu výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, odsek 2 písm.c/ Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

1/ dňa 21.08.2011 v čase od 22.30 hod. do 23.45 hod. v obci E. v areáli amfiteátru, kde sa v tom čase konali miestne oslavy pod názvom „Cibuľové hody“, po vzájomnej dohode, pod vplyvom alkoholu najprv vykrikovali, vyhrážali sa a vulgárne nadávali tam prítomným osobám, pričom úmyselne prevrátili stôl, za ktorým sedeli, vyzývali tam prítomné osoby, aby sa išli s nimi biť, následne bezdôvodne fyzicky napadli Ing. S. D. tým spôsobom, že ho opakovane rukami zovretými v päst' udierali do oblasti hlavy, najmä do tvárovej časti, načo sa dal Ing. S. D. na útek, pričom sa ho obvinení snažili dobehnúť a znova napadnúť, čo sa im však už nepodarilo, čím uvedeným konaním vzbudili u prítomných osôb verejné pohoršenie s tým, že túto vec niektorý z účastníkov aj telefonicky oznámil na políciu, poškodenému Ing. S. D. týmto konaním spôsobili zranenia ako zlomeninu krídiel nosa s ich posunom vpravo, hematóm v tvárovej časti hlavy v oblasti dolného viečka vľavo a opuch tvárovej časti hlavy v oblasti koreňa a lícnej kosti vľavo, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie a liečbu s celkovou dobou liečenia 3 (tri) týždne, pričom po ukončení konfliktu a pri svojom následnom odchode z areálu amfiteátru spoločne vykrikovali na účastníkov osláv slová „rozdrbeme celý amfiteáter a vyjebeme všetkých bielych, aby vedeli, kto je v E. pánom!“, čo počuli viacerí návštevníci osláv ako C. D., E. H., O. G. a A. O.,

2/ v presne nezistenom čase asi od 23.45 hod. dňa 21.08.2011 do 00.15 hod. dňa 22.08.2011 v obci E. na ulici R., potom ako odišli z areálu amfiteátru, kde sa konali miestne oslavy pod názvom „Cibuľové hody“, spoločne, bezdôvodne, fyzicky napadli poškodeného I. H., nar. XX.XX.XXXX, s úmyslom mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví tým spôsobom, že v prítomnosti skupiny osôb P. H., nar. XX.XX.XXXX, E. R., nar. XX.XX.XXXX a E. T., nar. XX.XX.XXXX, najprv M. T. pribehol k I. H. a spredu ho udril rukou zovretou v päšť do oblasti krku a ramena, v dôsledku čoho poškodený spadol na asfaltovú cestu, avšak po chvíli sa postavil, načo ho vzápätí fyzicky napadol H. U., ktorý sa rozbehol proti poškodenému a tohto rukou zovretou v päšť udril do oblasti hlavy, v dôsledku čoho I. H. opätovne spadol na asfaltovú cestu, kde H. U. v útoku pokračoval tým spôsobom, že poškodeného rukami zovretými v päšť opakovane udieral do oblasti hlavy, trupu, nôh a rúk, pričom ho do týchto oblastí aj kopal, následne od tohto útoku upustil a spolu z miesta utiekli, nakoľko videli prichádzať motorové vozidlo, čím uvedeným konaním spôsobili poškodenému I. H. ťažké zranenia ako zlomeniny klenby a spodiny lebečnej, zlomeninu hornej čeľuste, krvný výron pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu, krvácanie do tkaniva mozgu, odreniny čelovej časti hlavy a krvný výron do pokrývok lebečných, podliatiny slizničnej plochy úst, odreniny a podliatiny viečok pravého oka, krvný výron do svalstva brušnej steny a bedrových svalov, odreniny a podliatiny ľavého lakťa a predlaktia a odreniny na oboch kolenách, ktoré následne viedli k hlbokému bezvedomiu poškodeného a tieto si vyžiadali jeho bezprostrednú hospitalizáciu, pričom poškodený I. H. na následky týchto zranení dňa XX.XX.XXXX vo Fakultnej nemocnici Trnava zomrel,

Za to súd obom obžalovaným podľa § 147 odsek 2 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 13 (trinásť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 4 Trestného zákona súd oboch obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodenú I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E., D. P. XXX/X s nárokom na náhradu škody odkázal vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obaja obžalovaní prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný M. T. v rozsiahlych dôvodoch písomne podaného odvolania napáda rozsudok okresného súdu vo všetkých jeho výrokoch tak vo výroku o vine ako i právnom posúdení, ako i vo výroku o treste a zaradení do nápravno-výchovnej skupiny. V dôvodoch odvolania podrobne rozoberá všetky vo veci vykonané dôkazy, citovaním všetkých vo veci vypočutých svedkov pričom má za to, že z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že na cibuľových slávnostiach v amfiteátri dňa 21.08.2011 došlo k vzájomnému konfliktu medzi dvoma skupinami návštevníkov. Poukázal ďalej na to, že ani jeden z vypočutých svedkov, ktorí mali byť očitými svedkami konfliktu, nevedel uviesť, čo konkrétne mal robiť on. Žiadny zo svedkov neuviedol, že práve on by sa mal niekomu vyhrážať alebo niekoho napadnúť. Sama skutočnosť, že sa na mieste nachádzal ešte nepostačuje na vyslovenie záveru o tom, že by mal byť nepochybne páchatelom skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní bol vypočutý iba jeden svedok ktorý tvrdil, že práve on mal kričať rasistické heslá, jeho výpoveď však považuje za pochybnú. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, písm.d/ Trestného zákona nebolo podľa jeho názoru v konaní, že by bol to práve on, ktorý mal napadnúť iného a ani to, že by práve on hrubým spôsobom rušil zhromaždenie občanov alebo priebeh kultúrneho podujatia. Z výpovedí obžalovaných vyplýva, že poškodeného S. D. fyzicky napadol E. U., pričom túto skutočnosť pripustil aj sám poškodený S. D.. Nedostatok dôkazov proti nemu nemôže byť nahradený tvrdením, že ide o prečin spáchaný spolupáchatelstvom. V prípade ak žiadny zo svedkov nevedel jednoznačne vierohodne označiť osoby páchatelov, existuje vážna pochybnosť o tom, či páchatelom tohto skutku bol naozaj on.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku ako zločinu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona, rovnako poukázal na to, že nikto z vypočutých svedkov, ktorí mali počuť kričanie, nevysvetlil, čo si predstavuje

pod slovom vyjebeme, nikto nevysvetlil voči komu mala byť vyhrážka prednesená ako a kto má byť biely. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedkyne I. U. ktorá uviedla, že mala počuť výzvu, že ty v tom bielom tričku pod sa biť. Takto údajne vyslovená vyhrážka nemohla a nevyvolala dôvodnú obavu z jej uskutočnenia u žiadneho zo svedkov, ktorí mali toto počuť. Podľa jeho názoru pri tomto trestnom čine nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu. Poukázal na to, že aj on je bielej pleti a má slovenskú národnosť. Nemá dôvod vyhrážať sa niekomu inému pre jeho bielu farbu pleti. Nesúhlasí so záverom, že je jednoznačne usvedčovaný z konania ktoré sa mu kladie za vinu vo výroku pod bodom 1/ rozsudku, že mal napadnúť poškodeného S. D. a že mal vykrikovať rasistické nadávky. Rovnako nesúhlasí s tvrdením, že viacerí občania sa takéhoto konania zľakli. Uvádza, že práve naopak na cielené otázky všetci odpovedali, že nič neurobili, ďalej pokračovali v činnosti, ktorú vykonávali. On nemal žiadnu palicu. Palice boli už ku skutku zbierané po obci rôznymi svedkami pričom uvádza, že na žiadnej palici neboli zistené žiadne stopy, ktoré by ho usvedčovali z toho, že by nejakú palicu v ruke držal. Výsledkami vykonaných konfrontácií vykonaných na hlavnom pojednávaní medzi ním a svedkami bol vždy záver, že rozpory vo výpovediach sa nepodarilo odstrániť a vždy bolo výsledkom to, že nikto neoznačil konkrétne jeho za páchatela skutku. Za takejto situácie preto nie je možné konštatovať, že skutku pod bodom 1/ rozsudku sa mal dopustiť on aj s obžalovaným U.. Na základe vykonaného dokazovania podľa jeho názoru je preto dôvodné konštatovať, že nebolo preukázané, že on je páchatelom skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku. Uvedený skutok navyše nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ rovnako namietal výrok o vine za nesprávny, nakoľko na základe vykonaného dokazovania boli zistené skutočnosti, ktoré vyvolávajú vážne pochybnosti o tom, kto je páchatelom skutku a či je skutok trestným činom resp. iným trestným činom ako bol v napadnutom rozsudku právne kvalifikovaný. V tejto časti poukázal na to, že vo svojich výpovediach uvádzal, že udrel poškodeného do ramena, na čo tento spadol na zem. Následne sa postavil, vymočil sa a odchádzal preč pričom on sa vrátil ku kamarátom a k žiadnemu napádaniu z jeho strany už nedošlo. Obžalovaný H. U. ani nevedel o tom, prečo poškodeného udrel do ramena. Následne potom začal obžalovaný U. bez akéhokoľvek jeho pričinenia a bez jeho účasti na poškodeného útočiť. V tom čase však už on na mieste kde ho napadol H. U. už nebol. Tiež uviedol, že on poškodeného predtým ako ho udrel do ramena, nevidel do tváre, nevedel o koho sa jedná, či sa jedná o róma alebo nie, nemohol vedieť, a ani určiť jeho vek. Neskôr pri výpovedi odhadoval poškodeného zhruba na 50 rokov. S obžalovaným U. jednoznačne nebol dohodnutý na tom, že by poškodeného zbili. Jeho tvrdenia v konečnom dôsledku potvrdili i svedkovia P. H., E. T. a E. R.. Žiadny iný očitý svedok tohto incidentu nebol. V ďalšom poukázal na to, že k stretnutiu s poškodeným na ulici došlo náhodne. Napadol ho ako prvý preto, že si niečo mrmlal pod nosom, pričom ho udrel do pleca a to iba jedenkrát, čo sa udalo na ulici J. P. v E.. Až po určitom čase a na inom mieste na ul. R. v E. poškodeného samostatne napadol H. U.. Každý z nás v tomto prípade mal konať samostatne a ich konanie nebolo uskutočnené súčasne v rovnakom čase ani na rovnakom mieste a je teda vylúčené posudzovať ich konanie ako spolupáchatelstvo podľa § 20 Trestného zákona, nakoľko nejde o spoločný úmysel, nejde o spoločné konanie ani o sledovanie rovnakého cieľa. Poukázal na to, že z jeho konania vyplýva, že vo vzťahu ku konaniu a následku, teda k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví, úplne chýbala vôľová zložka a teda, že nechcel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví.

V tejto súvislosti poukazuje na znalecký posudok z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva kde bolo poukázané na to, že najvážnejším poranením, ktoré poškodený pri skutku utrpel, bola pádová zlomenina klenby a spodiny lebečnej, krvný výron pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu a mikroskopické krvácanie do tkaniva mozgu. V bode 4/ posudkovej časti znaleckého posudku je uvedené, že vznik tohto poranenia si je možné vysvetliť prudkým pádom na zem. Znalci vylúčili, že by zranenia vznikli pôsobením kladiva, palice, kameňa resp. iného predmetu o menšej vztyčnej ploche. Znalec uviedol, že presné poradie v akom zranenia vznikli, nie je možné zistiť. Nevedel sa vyjadriť k tomu, kedy u poškodeného nastalo bezvedomie a či poškodený mohol po vzniku najzávažnejšieho zranenia vykonať úkony a t.j. postaviť sa, vymočiť sa a kráčať preč. Rovnako nevedel určiť akú úlohu mohol mať pri páde poškodeného zohrať alkohol. V zásade nie je vylúčené, že najzávažnejšie poranenia poškodeného mohlo vzniknúť aj inak ako pri skutku popísanom v napadnutom rozsudku. Tiež poukázal na závery znaleckého dokazovania z odvetvia Kriminologická biológia a genetika, ktorým na jeho oblečení nebola zistená prítomnosť ľudskej krvi. V ďalšom poukázal na to, že k použitiu okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby, teda kvalifikácii skutku aj podľa § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného

zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona uvádza, že hoci podľa objektívneho zistenia mal poškodený I. H. v čase skutku 63 rokov, on ho nevnímal ako osobu staršiu ako 60 rokov. Uviedol, že poškodenému do tváre a nevedel o koho sa jedná a k posunu poškodeného nevnímal ako osobu staršiu. Má za to, že trestný čin nebol spáchaný v súvislosti s vekom poškodeného a že kvalifikácia skutku aj podľa § 147 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona je v rozpore so zisteným skutkovým stavom.

Záverom poukazuje na to, že na základe vykonaného dokazovania je dôvodné konštatovať, že vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ rozsudku nejde o jeden skutok spáchaný vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ale o dva skutky spáchané samostatne na iných miestach s inými následkami. V konaní nebol preukázaný jeho úmysel spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví práve naopak bolo preukázané, že on poškodenému dal len jeden úder rukou do ramena. Pokiaľ ide o smrť poškodeného nebolo preukázané, či táto nastala ako následok jeho konania a následného pádu poškodeného na zem alebo ako následok konania obžalovaného H. U..

Rovnako dôvodmi odvolania napáda aj výrok o treste, že podľa jeho názoru okresný súd nezohľadnil tri poľahčujúce okolnosti a to skutočnosť, že trestný čin spáchal vo veku blízkom veku mladistvého, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život, rovnako, že svoj skutok priznal a oľutoval ho a poškodenej sa na hlavnom pojednávaní ospravedlnil. Na základe týchto skutočností preto okresný súd s poukazom na § 38 odsek 3 Trestného zákona a § 38 odsek 8 Trestného zákona mu mala byť znížená horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby a okresný súd mal preto vychádzať z trestnej sadzby v rozsahu 9 až 11 rokov.

Následne v zmysle § 41 odsek 2 Trestného zákona mala byť sadzba za zločin zabitia upravená na 11 rokov a 10 mesiacov až 14 rokov a 8 mesiacov. Z uvedeného teda vyplýva, že mu mohol byť uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 10 mesiacov. Rovnako spochybňuje aj zaradenie na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Má za to, že okresný súd porušil ustanovenie § 48 odsek 2 písm.a/ Trestného zákona, nakoľko doposiaľ nikdy nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Na základe vyššie uvedených skutočností záverom preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v zmysle § 321 odsek 1 písm.a/, písm.b/, písm.d/, písm.e/ Trestného poriadku a v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku ho oslobodiť spod obžaloby okresného prokurátora podľa § 285 písm.c/ Trestného poriadku a to z oboch skutkov tak zo skutku pod bodom 1/ ako i zo skutku pod bodom 2/, nakoľko nebolo dokázané, že by sa skutkov dopustil on.

Rovnako i obžalovaný H. U. sa svojim odvolaním domáhal zrušenia napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek písm.b/, písm.c/, písm.d/, písm.e/ Trestného poriadku a vrátenia veci okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie a alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a jeho oslobodenia v zmysle § 285 písm.a/ Trestného poriadku. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písm.a/ Trestného poriadku, že je nevinný, nakoľko skutky tak, ako boli v obžalobe uvedené a koncipované nespáchal.

Zároveň poukázal na to, že smrť poškodeného pána H. ho veľmi mrzí, chcel by sa vrátiť v čase, aby k takémuto konaniu vôbec nedošlo a ospravedľuje sa manželke a celej rodine poškodeného za svoje konanie.

K svojmu konaniu vo vzťahu k poškodenému sa vyjadriť bližšie nevedel s ohľadom na množstvo požitého alkoholu. Pripustil však útok voči poškodenému a úprimne tento útok oľutoval.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 1/ tak ako je uvedený v rozsudku, tento podľa jeho názoru nebol preukázaný. Predmetný skutok pozostáva z dvoch fáz, jedna fáza je podľa rozsudku bezdôvodný fyzický útok na Ing. S. D. a druhá fáza je jeho odchod a odchod T. a ďalších osôb v počte minimálnych 5-tich

z amfiteátra so slovami rozdrbeme celý amfiteáter a vyjebeme všetkých bielych, aby videli kto je v E. pánom, čo počuli svedkovia D., H., G. a O..

Poukázal na to, že žiadny zo svedkov nevedel jednoznačne a vierohodne označiť osoby páchatel'ov a ani konkrétne čo ktorý z obžalovaných robil. Je teda vážna pochybnosť o tom, kto bol skutočným páchatel'om skutku. Podľa jeho názoru nestačí konštatovanie, že tam boli aj obžalovaní, nakoľko ani jeden zo svedkov bližšie nešpecifikoval, či a akú obavu mal z údajných vyrieknutých vyhrážok a z ich prípadného uskutočnenia. Má za to, že skutok v bode 1/ rozsudku je účelovo vyprodukovaný z dôvodu, že v ich osobách ide o rómov, čoho dôkazom je aj výpoveď starostky obce D. z prípravného konania, keď všetky vedomosti má len z počutia no i napriek tomu sa vyjadrovala, že skupina rómskych chlapcov sa grupuje okolo neho a majú sa dopúšťať výtržnosti. Jej výpoveď je podľa jeho názoru zavádzajúca, nehodná starostky, ktorá niečo tvrdí hoci na to nemá žiaden ani najmenší dôkaz. Čo sa týka útoku na poškodeného D. k tomu uvádza len toľko, že poškodený incidentu nepripisoval žiadnu veľkú váhu, považoval ju za dedinský incident, nebol ani oznamovateľom skutku a nechcel ísť ani na ošetrovanie, pričom naň išiel až potom, čo ho nahovoril kamarát D. a policajti. Ani poškodený D. nepočul rasovo motivované slová na adresu bielych. Má za to, že skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu podnecovania národnostnej, rasovej a etnickej nenávisťi formou spolupáchatel'stva, čo vyplýva i z doposiaľ zisteného skutkového stavu.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ poukazuje na to, že uvedený skutok v žiadnom prípade nespáchal spolupáchatel'stvom, nakoľko pri spolupáchatel'stve je potrebné v zmysle § 20 Trestného zákona spáchať taký čin spoločným konaním. V tejto súvislosti poukazuje na to, že nebol dohodnutý so spoluobžalovaným, že poškodeného napadne. K stretnutiu s poškodeným na ulici došlo náhodne, tohto nepoznal, nevedel ani či je biely alebo róm, nakoľko bola tma a taktiež nemal vedomosť o veku poškodeného. Je pravdou, že o poškodenom povedal, že bol starší človek, ale pre neho je starší človek aj 40 až 50 ročný. Podľa jeho názoru teda nebolo preukázané, že by útočil na poškodeného o ktorom by mal vedomosť, že je starší ako 60 rokov. V ďalšom poukazuje na to, že pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ i tento skutok pozostáva z dvoch fáz. Prvá fáza je tá, kde zaútočil na poškodeného T. a druhá fáza je jeho samostatný útok. Z uvedeného vyplýva, že každý konal samostatne v inom čase a aj na inom mieste, nemôže sa teda v žiadnom prípade jednáť o spolupáchatel'stvo v zmysle § 20 Trestného zákona. Poškodený podľa jeho názoru mal viaceré zranenie a vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať kto konkrétne aké zranenia spôsobil poškodenému. Keďže bolo preukázané, že i poškodený mal v krvi 0,7 promile alkoholu, nebolo preukázané ani to, aký vplyv mohol mať použitý alkohol na jeho stabilitu i jeho zranenie.

Rovnako odvolaním napáda i výrok o treste a poukazuje na to, že súd pri ukladaní sa dôsledne neriadil ustanoveniami § 34, § 36, § 41 odsek 1, odsek 2 a § 48 odsek 4 Trestného zákona.

Uvedol, že okresný súd tak jeho ako aj spoluobžalovaného hodnotil spoločne tak, aby vytvoril o nich obraz negatívne hodnotených páchatel'ov. V rozsudku poukázal na výpoveď svedka J., ktorému sa mal v spoločnej cele v Leopoldove priznať k spáchaniu skutku, hoci z jeho výpovede vyplýva, že tento svedok vypovedal pred vyšetrovateľom len z dôvodu výhody t.j. prepustenia z väzby na slobodu. Jeho výpoveď neoznačuje konkrétne mená resp. obsahuje len skomoleniny mien a jeho výpoveď jeho absolútne nevierohodná. Rovnako namieťa hodnotenie obce kde požíva zlú povesť, nakoľko bol v skupine osôb robiacich v obci výtržnosti. V tejto súvislosti poukazuje na to, že je bezúhonným človekom, ktorý sa do rozporu so zákonom ani v priestupkovom konaní nedostal. Pokiaľ bol vo väzení, jeho hodnotenia sú pozitívne. Pred odsúdením viedol riadny život, bol zamestnaný a má za to, že súd účelovo vyhodnotil jeho osobu ako závažným spôsobom narušenú, čo však nie je žiadnym spôsobom preukázané. Tiež poukázal na to, že svoje konanie úprimne viackrát oľutoval. Z uvedeného dôvodu preto v jeho prípade mal okresný súd prihliadnuť na dve pohľadujúce okolnosti podľa § 36 písm.j/ a písm.l/ Trestného zákona t.j. že pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život a že sa doznal k tomu, čo skutočne vykonal a svoje konanie úprimne oľutoval. Príťažujúca okolnosť u neho zistená nebola.

V ďalšom poukázal na to, že v žiadnom prípade neprichádza do úvahy jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, nakoľko na to neboli splnené zákonné podmienky. Závažnosť

trestnej činnosti a jej následok bol zohľadnený vo výške neprímerane prísneho trestu a pod mierou narušenia páchatel'a má zákonodarca na mysli okolnosti, ktoré charakterizujú osobnosť páchatel'a z hľadiska jeho občiansko-morálneho narušenia.

Záverom poukázal na to, že okresný súd vyniesol rozsudok, ktorý je nepreskúmateľný pričom okresný súd neodôvodnil dostatočným spôsobom svoje rozhodnutie, nepoukázal dostatočným spôsobom na konkrétne zákonné ustanovenia a z predmetného rozsudku zároveň nie je zrejmé, na základe akých konkrétnych okolností súd I. stupňa vychádzal pri hodnotení jednotlivých dôkazov samostatne aj vo vzájomnej súvislosti. Tieto skutočnosti z rozsudku nevyplývajú. Má za to, že skutkové zistenia súdu I. stupňa sú nejasné a neúplné, pričom súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Obaja obžalovaní na verejnom zasadnutí v plnom rozsahu zotrvali na dôvodoch svojich odvolaniach a v rozsahu návrhov uvedených v písomných dôvodov odvolania navrhli týmto vyhovieť.

Zástupkyňa krajského prokurátora poukázala na to, že odvolania oboch obžalovaných sú len čiastočne dôvodné a to len pokiaľ namietajú spolupáchateľstvo skutku pod bodom 2/ týkajúceho sa zločinu zabitia podľa § 147 Trestného zákona, nakoľko aj podľa jej názoru spolupáchateľstvo k tomto trestnému činu tak ako je formulované v zmysle súdnej praxe a teórie, neprichádza do úvahy. Z uvedeného dôvodu preto žiadala zrušiť napadnutý rozsudok v tejto časti a uznať obžalovaných za vinných každého samostatne a zároveň obžalovaným uložiť i primerané tresty.

Na podklade podaných odvolaní, krajský súd v zmysle § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a tak dospel k záveru, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, ak v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významným i pre rozhodnutie,
- ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 1/ napadnutého rozsudku je potrebné uviesť, že v postupe okresného súdu neboli zistené chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku o vine ohľadom tohto skutku. Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú a skutok posúdil podľa znakov trestného činu z ktorého uznal obžalovaných za vinných.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obaja obžalovaní sa dopustili skutku tak, ako im to kladie za vinu obžaloba a I. stupňový rozsudok.

Súd I. stupňa v súlade s požiadavkou zákonodarcu v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku stručne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Z odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných.

Okresný súd správne postupoval aj v otázke právneho posúdenia skutku, keď tento kvalifikoval jednak ako prečin výtržníctva vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 odsek 1 písm.a/, písm.d/ Trestného zákona a jednak zločin podnecovania k národnostnej, rasovej a etnickej nenávisti vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 424 odsek 1, odsek 3 písm.b/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o predmetný skutok je potrebné uviesť, že i napriek tomu, že obaja obžalovaní spáchanie tohto skutku v celom rozsahu popierajú a zásadným spôsobom spochybňujú výsledky vyšetrovania v tomto smere, najmä výpovede svedkov, i krajský súd dospel k záveru, že výsledky dokazovania tak v prípravnom konaní ako i na hlavnom pojednávaní viny obžalovaných v tomto bode jednoznačne preukazujú. Ide predovšetkým o výpoveď svedka poškodeného S. D., ktorý vo svojich výpovediach veľmi podrobne a jasne obžalovaných zo spáchania uvedeného skutku usvedčuje. Podrobne popisuje vo svojich výpovediach za akých okolností k jeho napadnutiu došlo pričom nepochybne zotrval na tom, že medzi útočníkmi boli práve obaja obžalovaní, ktorí ho bezdôvodne napadli a spôsobili mu zranenia. Pokiaľ ide o samotný skutok, k tomuto jednoznačne uviedol, že skupina rómov pri ktorých sedeli i obžalovaní, začali svedka a jeho priateľov provokovať, či nechcú dostať, mali pritom pri sebe aj palice, avšak nakoľko boli štyria, nemali záujem s týmito sa biť. Následne potom traja zo skupiny rómov sa postavili a napadli ho, pričom dostal viac úderov, jednalo sa o 3 až 4 údery, ktorými mu zlomili nos. Rozhodne tento svedok popísal aktívnu účasť oboch obžalovaných zo štvorice rómov, ktorá ich mala napadnúť vylúčil jedine svedka E. T..

Tvrdenie svedka D. v plnom rozsahu potvrdili i ďalší svedkovia, najmä svedkovia U., D., P., T., U., U., O., G., P. a E., výpovede ktorých okresný súd v dôvodoch napadnutého rozsudku veľmi podrobne rozoberá, pričom z ich výpovedí je nepochybné, že skutok, ktorý sa odohral vo vzťahu k poškodenému S. D. prebehol spôsobom tak, ako ho tento svedok popísal. Pokiaľ ide o zranenia, ktoré poškodený D. utrpel, tieto potvrdili i znalci z odboru zdravotníctva, ktorí špecifikovali zranenia ako i ich mechanizmus vzniku ktorý zodpovedal tvrdeniam poškodeného D..

Nakoľko títo svedkovia aj podľa názoru krajského súdu nepochybne oboch obžalovaných zo spáchania týchto skutkov usvedčovali, nemohol krajský súd akceptovať námietku obžalovaných v tom smere, že nebola ich vina preukázaná, nakoľko nikto z týchto svedkov nemohol špecifikovať kto konkrétne a akým spôsobom sa na spáchaní tohto skutku podieľal.

Aj keď je pravdou, že títo svedkovia konkrétne neurčovali kto z obžalovaných koľkokrát udrel poškodeného alebo kto prevrátil stôl, nepochybne spoločným znakom výpovedí všetkých týchto svedkov je fakt, že obaja obžalovaní sa aktívnym spôsobom podieľali na útoku jak na poškodeného D. tak i na prevrataní stolov a robení výtržností na týchto slávnostiach.

Pokiaľ ide rasistické výkriky zo strany oboch obžalovaných je potrebné uviesť, že takmer všetci vo veci vypočutí svedkovia, ktorí sa zúčastnili na cibuľových slávnostiach potvrdili, že obžalovaní v skupine rómov vykrikovali rôzne veci, pričom niektorí nevedeli popísať o aké výkriky na ich adresu sa jednalo avšak svedkovia C. D., E. H., O. G. a A. O. špecifikovali o aké konkrétne výkriky sa jednalo a rovnako popísali, že to boli práve obžalovaní, ktorí tieto výkriky na adresu bielych robili. Pokiaľ ide o svedka C. D. tento uvádzal, že obžalovaní vykrikovali, že „rozjebú celý amfiteáter“ a „vyjebú všetkých bielych, aby vedeli, kto je v E. pánom.“ Obsah týchto výkrikov konkretizovala aj svedkyňa A. O..

Rovnako svedkyňa O. G., počula zo strany obžalovaných ako vykrikovali, že „pozabíjajú bielych a ušetria toho maličkého v stánku a ukážu im kto je tu pánom,“ pričom najagresívnejší z tejto skupiny bol práve obžalovaný U..

Rovnako svedok E. H. identifikoval podľa popisu obžalovaného M. T., ktorý vykrikoval na adresu bielych že „rozjebú celý amfik, všetkých bielych, aby vedeli kto je tu pánom.“ V skupinke rómov boli i obžalovaný U. a ešte aj nejaký T..

Vychádzajúc z vyššie uvedených výpovedí je nepochybné, že títo svedkovia obžalovaných tak M. T. ako i H. U. v plnom rozsahu zo spáchania uvedenej trestnej činnosti usvedčujú. Ani v tomto smere preto neobstojí námietka oboch obžalovaných, že svedkovia nevedeli konkretizovať kto z nich sa akou mierou podieľal na výkrikoch rasistických hesiel.

Keďže všetky dôkazy týkajúce sa skutku pod bodom 1/ boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení tohto skutku z I. stupňového rozsudku v celom rozsahu. V podrobnostiach krajský súd v tomto smere poukazuje na správne a vyčerpávajúce dôvody I. stupňového rozsudku ohľadom skutku pod bodom 1/.

Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ týkajúci sa zločinu zabitia vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona je potrebné uviesť, že argumentácia obžalovaných vyslovená v dôvodoch napadnutých odvolaní pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu uvedeného skutku, má svoje opodstatnenie.

Je potrebné uviesť, že výsledkami vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že zo strany oboch obžalovaných došlo k bezdôvodnému fyzickému napadnutiu poškodeného I. H., ktorý v dôsledku zranení ktoré utrpel zomrel.

Zo skutkového deja, ktorý bol ustálený práve na základe výpovedí obžalovaného M. T. a H. U., ale i očitých svedkov P. H., E. R. a E. T. nepochybne vyplýva, že tento skutok mal dve fázy.

V prvej fáze napadol poškodeného I. H. M. T. a to spôsobom, že tento do poškodeného drgol, následne čoho poškodený spadol na zem avšak vzápätí sa postavil, pričom obžalovaný T. sa vrátil potom k ostatným. Následne na to zaútočil na poškodeného H. U., ktorý tohto pána začal biť do oblasti hlavy. Tieto skutočnosti vyplývajú nepochybne z výpovedí vyššie uvedených svedkov. Zo znaleckého dokazovania znalca z odboru zdravotníctva, odvetvia súdneho lekárstva MUDr. C. R. vyplynulo, že bezprostrednou príčinou smrti poškodeného I. H., bol obojstranný zápal pľúc, ktorý sa vyvinul ako komplikácia dlhodobého bezvedomia pri poranení mozgu, zlomeniny klenby a spodiny lebečnej a krvnom výrone pod tvrdú a mäkkú plenu mozgu, ako dôsledok napadnutia inou osobou alebo osobami. V danom prípade ide o smrť násilnú, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti s poraneniami, ktoré menovaný utrpel po napadnutí inou osobou. Záverom znaleckého posudku vyplýva, že z vyšetrovaných okolností a poranení pri pitve je možné predpokladať, že menovaný viackrát padol z polohy stojacej na zem, pričom narazil pravou čelovou a spánkovou oblasťou hlavy na zem. K tomuto pádu mohlo viesť sotenie, úder do oblasti chrbta. K druhému pádu na zem a to na ľavú čelovú oblasť, ľavý lakeť a predlaktie viedol najpravdepodobnejšie úder päšťou do oblasti brady a líca v pravo. Pravdepodobne, keď sa poškodený nachádzal na zemi, došlo aj ku kopaniu príp. skočeniu nohou do oblasti brucha. Znalec na hlavnom pojednávaní ďalej uviedol, že síce určili pravdepodobné poradie ako k zraneniam došlo, avšak presné poradie sa určiť nedalo. Poradie určili podľa závažnosti zranení. Znalec sa nevedel vyjadriť k tomu, kedy u poškodeného nastalo bezvedomie a či poškodený mohol po vzniku najzávažnejšieho zranenia vykonať úkony to znamená postaviť sa, vymočiť sa a kráčať preč, ako to vyplýva z ustáleného skutkového stavu a tiež nevedel určiť akú úlohu mohol mať pri páde poškodeného alkohol.

Zo znaleckého posudku avšak nepochybne vyplýva, že smrť poškodeného je nedbalostným následkom konania oboch obžalovaných.

O spáchanie trestného činu spoločným konaním ide vtedy, keď každý zo spolupáchateľov naplnil všetky náležitosti konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, alebo vtedy, keď každý zo spolupáchateľov naplnil len niektorý zo znakov konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, pričom súhrn konaní spolupáchateľov naplní súhrn znakov konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona alebo napokon vtedy, ak jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti síce samy o sebe nenapĺňajú znaky

konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, avšak vo svojom súhrne predstavujú konanie popísané v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona.

Pri spáchaní trestného činu spoločným konaním za okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby alebo za okolností priťažujúcich treba zodpovednosť aj v tomto smere posúdiť u každého zo spolupáchateľov individuálne, v závislosti od jeho zavinenia. To znamená, že pri úmyselnom útoku na zdravie vykonanom v spolupáchateľstve je spôsobená z nedbanlivosti ťažká ujma na zdraví alebo smrť zavinenie vo vzťahu k tomuto ťažšiemu následku sa musí skúmať u každého spolupáchateľa osobitne. Spolupáchateľ zodpovedá za ťažší následok úmyselne spôsobený druhým spolupáchateľom aj vtedy, keď ho sám zavinil z nedbanlivosti, pokiaľ zákon nevyžaduje úmyselné zavinenie. Sama okolnosť, že úmyselný útok na zdravie bol spáchaný v spolupáchateľstve, ešte neodôvodňuje záver, že všetci spolupáchatelia zodpovedajú aj za ťažší následok.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je teda nepochybné, že z teórie Trestného práva ale i zo samotnej súdnej praxe, neprichádza do úvahy v danom prípade právne posúdiť konanie oboch obžalovaných ako zločin zabitia vo forme spolupáchateľstva podľa § 20 k § 147 odsek 1, odsek 2 písm.a/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm.e/, § 127 odsek 3 Trestného zákona. V danom prípade bolo preto potrebné, aby okresný súd zavinenie vo vzťahu ťažšiemu následku skúmal u každého zo spolupáchateľov osobitne.

Z ustáleného skutkového deja nepochybne vyplývajú dve fázy, kedy poškodený pri oboch útokoch tak útoku obžalovaného T. ako i pri útoku obžalovaného U., spadol na zem. Podľa záverov znaleckého posudku najzávažnejšie poranenie hlavy a to zlomeniny klenby a spodiny lebečnej, ktoré vyvolali následne bezvedomie poškodeného, došlo práve pádom a preto bolo potrebné skúmať, kto zo spoluobvinených tieto zranenia priamo zapríčinil.

Keďže znaleckým dokazovaním boli preukázané len zranenia, ktoré poškodený utrpel, boli ustálené i v poradí, avšak v poradí podľa svojej závažnosti, nebolo však možné znaleckým dokazovaním ustáliť, ktorým útokom obžalovaných boli aké zranenia spôsobené. Z uvedeného dôvodu preto rozsudok okresného súdu v tejto časti krajský súd považoval za predčasný a aj samotné právne posúdenie konania oboch obžalovaných vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za neopodstatnené a v rozpore so zákonom. Nakoľko znalec z odboru zdravotníctva svojim znaleckým posudkom ale i svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní nedokázal špecifikovať, ktorým útokom, ktorého obžalovaného, ktoré zranenie v danom prípade boli prvotné a ktoré svojim rozsahom spôsobil závažnejší následok smrť poškodeného a tak ustáliť mieru zavinenia obžalovaných, krajský súd dospel k záveru, že bez takéhoto ustálenia nie je možné vo veci spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností vo veci rozhodnúť.

Z uvedeného dôvodu preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa predmetného skutku ako i vo výroku o treste a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V novom konaní bude potrebné, aby okresný súd do konania pribral Ústav súdneho lekára úlohou ktorého bude pokúsiť sa vzhľadom na výpovede obžalovaných ale i očitých svedkov, na priebeh skutkového deja ustáliť pri ktorom útoku došlo k zraneniam, ktoré mali následne viesť k smrti poškodeného a zistiť tak mieru zavinenia každého obžalovaného osobitne.

Až po takto doplnenom dokazovaní bude potom možné konanie oboch obžalovaných v súvislosti s týmto trestným činom posudzovať samostatne s prihliadnutím na mieru zavinenia každého z nich.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.